

NORDUL

Ioana Nicolaie

TEXT

archives

équivalences

2001

© 2001 IOANA NICOLAIE (Berlin, Germany) [ROMANIAN TEXT]
© 2001 ADRIAN REZUȘ (Nijmegen, The Netherlands) [EDITION]
© 2001 ADINA DABIJA (Bucharest, Romania) [LOGO *Egg*]
© 2001 ÉQUIVALENCES [PDF $\LaTeX$ – PDF/SCREEN]

**This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDF $\TeX$ 14.H [© 2001 HÀN THẾ THÀNH] &
created by $\LaTeX$ 2 ϵ with HYPERREF & PDF/SCREEN**

$\LaTeX$ 2 ϵ © 1993–2001 THE $\LaTeX$ 3 PROJECT TEAM *et al.*
HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ
PDF/SCREEN © 2001 ADRIAN REZUȘ [based on PDFSCREEN]
PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN $\TeX$ © 1994–2001 ADRIAN REZUȘ
PRINTED IN THE NETHERLANDS – DECEMBER 14, 2001

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 3 din 136

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Ioana Nicolaie
Nordul 2001

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 4 din 136

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 5 din 136

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Părinților mei *Ion și Ana*.
Fraților și surorilor mele:
Radu, Floarea,
Filimon, Ion,
Raveca, Ana Maria,
Valeria, Traian,
Alin, Mihai
și Silvia.

Alter

Într-o zi mirosind a vulpi
cu pieile tăbăcite de cei 34 de ani
ai tatălui
și spaima unui uter ros pe dinăuntru
am văzut cerul de parafină lărgindu-se
într-un soare rînjind uleios

în răbufnirea de felinar stacojiu
tăind mușchii îngenuncheați ai burții
mi-am văzut viața ca o vomă sfîrșită
în oceanul de alge și viermi
dintr-o piatră
de cercei ieftin

am văzut darul neștiut
zvîcnind împletit spre gîtul plăpînd

și bolovanii urletului creșteau
în revărsări de ape gelatinoase
peste cerurile ciocnindu-se

peste sorii împreunați
ca broaștele țestoase-n acvarii

am văzut bruma de stele prinse
    într-un lăntug aruncat la container
și eșarfele laminate ale frigului
    tăindu-mi spinarea
și respirația ca un măr putred
umplându-mi traheea

am văzut cartilagiile zguduindu-se
și frica precum înjurăturile brăzdînd
fiecare centimetru din ceea ce
pînă atunci știusem
    și-acum uitam
    și-acum un deșert cu venele trandafirii
    își agăța de moliciunea craniului ventuzele
    mestecîndu-mi trecutul
    scuipîndu-mi obosit viitorul

și urletul poros a spart sticla ferestrelor
și dopul de parafină a umplut țestele
și labele jupuite ale țipătului
au zdrobit tunelul de catran

în timp ce
vocea de 26 de ani a mamei
bubuia ca un picamer
sfredelind nefericirea de-a mă ști dintr-un pîntec
de care atîta s-a rugat
să nu fie
să nu mai fie...

și leșinul meu de carton alb
se acoperea
în bulgări din filme voalate
se acoperea...

Catran

Lumina mai putea fi înfășurată
 pe buricele degetelor
 soarele cu dinții răriți mai încâlcea perdelele
 diminețile mai aveau palme moi
     palme grăsoase
     cu țărână sub unghii
 aerul mai cădea în firimituri colorate
 în lacurile calde din robinete
 neoanele își mai rujau buzele
 în sîngele meu neformat

iar sfîrcul crocant al lunii
 cădea din cerul depigmentat
     din pijamaua cerului duhnind a closet
 cădea pînă la căpătîiul meu
 de cinci-șase ori pe zi cădea
     și-avea un așa gust de vară
     de vară caramelizată
     și-avea o așa consistență
     de stele închise iarna în sobe

și-atît de istovitor se rostogolea
pînă-n miezul oaselor minții
pînă-n miezul ce se lățea ca o pată de diluant
pe o stofă subțire

și-n uitare, și-n fără nume,
în nimicul ca o hidră
nemuritoare și fără tentacule
în nimicul ca o durere...

eram din cînd în cînd o durere
o licărire alunecînd din esofag
spre stomac
eram de scutece arătare
păpușă încuiată între gratiile patului
păpușă cu unghiute sidefii
înfipte în halatul asistentelor
eram încă omulețul îngropat
în trupul imens al unei mame
căreia pe pereții saloanelor
în ploi torențiale îi transpira tristețea...

Firimituri

Mama a fost cea mai bună și cu mult
cea mai frumoasă femeie din lume...

de la unu șazeci și ceva de centimetri începea
cu ochii căprui și genele boltind păstrăvii
în apele din reziduuri aurifere
vopsite la minele din Rodna

era o fată naivă
o fată mai mereu singură sub pielea umflând
rochiile ei de material ieftin
din doi în doi ani umflându-se foarte tare
mult după al patrulea copil al ei
care am fost eu

mama era acolo mereu
puțin, puțin mai mare
cu înflorita-i tristețe scotocind după mărunțiș
aducându-mi doctorii și bomboane
cheltuindu-se picătură cu picătură

în intersecțiile lipicioase ale orașului
unde părinții ei o măritaseră
pe la 16 ani

mama râdea mult și-mi spunea
cum e cu prostiile, cum e cu țîncii din vecini
cu numeroșii mei frați
cu sandalele rupte, iubiții de mai târziu
nefericirile și neliniștea

și râdea și mai mult
printre fericiri solidificate între certuri
și spălat rufe

ducîndu-mă la doctor
luîndu-mi uniforma albastră de școală
printre fericiri și uitare

și râdea

ca să rîzi trebuie să cureți cenușa
leșia s-o aluneci lucioasă pe pînze

și râdea știind
că într-o duminică n-avea să plece

într-o duminică n-avea să uite de noi și de tata
ca să-și sugrume isteriile
ca să-și amane teze
frica înebunitoare în care
ca într-un ciclon mai mereu plutea

și rîdea
de viața-i de celofan
de întrebările putrezind cu boarfele-n pod
de serbările unde printre altfel de mame
ea n-avea zi de naștere
ea gătea prost, din ce în ce mai prost
și genele-i aurifere și le încrunta
între o ședință și alta
între o frică și alta...

mama era o fetișcană trăsniță
și a rămas așa, o soră mai mică
la care mă gîndesc des
care-mi lipsește
deși părul i s-a rărit
deși s-a îngrișat...

Știind

Acolo, în registrele de sugativă
în cărțuliile lor de muște strivite
m-au trecut pe doi

și-așa îmi voi trăi toată viața
pe un petec unsuros de hîrtie
pe un petec ros de multele poșete schimbate

și-așa îmi voi pierde și cunoaște prietenii
și-așa mă voi mărita și divorța
și la nesfîrșit voi halucina
încercînd să-mi amintesc și să uit
să-mi amintesc...

nu mă iubea nimeni pe-atunci
cum să iubești o mogîldeață
care ca o căpușă ți s-a înfipt în pîntec
lustruindu-l pe dinăuntru
sfîșiindu-l de durerea striatei lumini?

cum să iubești o închegare de carne
un amestec de limfă și piei străvezii
care, iată,

își usucă saliva pe sînul obosit
îți molfaie între gingii disperarea
lacrimile cu miez de migdale
dragostea, întunericul ei

care va adăsta doar un timp,
dragostea ce totuși va scînteia
în umbrele privirii spălăcite
în țipetele tranșate
ca pentru un altar jertfele

nu mă iubea nimeni pe-atunci
trupul meu de nevertebrată
încălzea lemnul unui leagăn

lemnul apăsînd aerul stătut
crampele subțiate ale zgomotelor

nu mă iubea nimeni pe-atunci

și-am știut că asta nu e de-ajuns
abia cînd tata s-a aplecat pe furis
să-mi vadă, luni mai tîrziu,
neștiința de copil nedorit
rătăcirea de-a crede că-ncep să exist.

Migdale

Am venit pe lume să caut dragoste
 și m-am zbatut pentru asta
 orbitele de nenumărate ori mi s-au învinețit
 pentru asta
 și vrejurile uscate ale mai vechilor părăsiri
 s-au cîrpit într-o colibă
 apoi într-o casă mai mare
 apoi în apartamentul de-alături unde
 un bărbat își bate nevasta

și-am plîns pentru dragoste

în nodulii revărsați ai atîtor seri
 m-am răsucit pe întunericul pernei
 scos la lumină de sticla unei afumate lămpi
 și tînjeam după ea ca după o boală
 și credeam că iubirea-i doar o mîncărime
 care erupe așa, doar la unii erupe
 ca ziua și locul nașterii
 printre fișele cartonate de la dispensar

am săpat adînc cu hîrlețul
am dezvelit gropile de var pentru
noile încăperi
am bătut piroane în fiecare loc
unde ar fi putut fi cineva pentru mine
unde s-ar fi găsit cineva pentru mine
ca un trup plin cu eczeme
m-am ascuns sub pojghița de fetiță cuminte
sub straturile de picățele ale rochiței
așteptînd străinul să vină
nu bărbatul, nu femeia
dar cu măruntaiele șiroind de iubire
cu oasele pieptului crăpate de dragoste
de aceea, mamă, stai mai mult cu mine
de aceea, fraților, uitați-vă mai des înspre mine
de aceea, iartă-mă tată, căci despre tine e altfel
de aceea, prietenelor, nu vă rîdeți de mine
și voi, puținii mei bărbați, uitați tăria sînilor
moliciunea devoratoare a coapselor
sfîrșitul de mortar al fiecărei după amiezi
de pe-atunci împăturită cu grijă
și tu, iubitul meu, mută-te definitiv
între pereții de bîrne negeluite ai inimii mele

paste

mănînc lapte acru
în această înnodată traistă vrîstată
pe scăunașul meu împuținat
cu niturile din miei înjunghiați
și paiele cele verzi drept brățări

pe-aproape mîlul își tremură osînza
șanțurile în fiole maronii își desprind
unghiile lor de salcîmi
rotunjite și fără broboane sub lustru

sub pomii sterpi mai aștern
pieile ascuțite aburind cîte-un brici
de intestine scăpate-n lighene

mănînc lapte acru
cu becul explodînd sub creștet
subțirea lui sticlă ajunge și-aici
niște cîrlige de păstrăvi
o oală cu mîncare în foc dînd mereu...

Mere țigănești

Am fost o dată la Măgura
printre dealurile ca o carpetă
neîndemînatic cusută

macazurile unsoase n-au răsunat
pietrele dintre linii nu și-au făcut degetele praștie
iar streșinile roșii
puntea de lemn clătinîndu-se
n-au respirat pentru prima oară atunci

hîrîitul astmatic al apei
n-a scăpat dintre maluri spre mine
căci vorbele abia le stîlceam
și gașca pașilor unduia de culori

prin praful cu zimți de urzici
pe lîngă pîrîul aproape sec
de toamna hrînind gingiile stîncilor
am ajuns la bunicii aceia tineri
la bunicii mei încă tineri

adăugându-și o nouă casă
învelindu-se-n asprimi de savură
acoperite cu lungi scînduri

iar amintirea-i așa:
un dreptunghi zgîriat de film
și-apoi încă unul, și-apoi altul
cu imensitățile primilor oameni
învîrtoșindu-se într-o poveste cu stîne
cu trenurile dintîi scrișnind din măsele

într-o istorie fără mine
printre tălpile lor abandonată

eu uitată pe țesătura murdară a podelei
eu o poleială de piele și mere țigănești
eu negăsindu-mă
dar cu zîmbetul lor dănțuind
cu urieșenia vocilor lor
într-o disperare grijuliu croșetată
eu pe o policioară cu farfurii de aluminiu
alungîndu-mă tot mai la vedere
din ce în ce mai insuportabil
la încetoșata vedere de după

Film

Am rămas pe podeaua aceea
de cîrlionți aurii
și noduroase falange

cu arcada spartă de trepte
în tifonul de vișine dulci am rămas

în tocul ferestrei cu stupi și agrașe
culoarea părului s-a stins
și iernile umflate de rumeguș
una după alta au tulburat cunoscuții
nu-și mai spuneau ziua bună
nu se mai opreau de la tren

hainele filfiitoare s-au strîmtat
pulpele băiețoase au căzut
în drumul spre stadion
în bătrînețea zdruncinată a mrenelor
prinse cu mîna

și amintirile au început
ca o fustă plisată
din ele însele să se hrănească
dinții de lapte și i-au scuipat
în crusta calcaroasă a vremii aceleia
în rușinea dinții puțind a urină
și părăsire

căci am rămas

Savură

Toate zilele aveau consistență de clopot
 ca țelina pe răzătoare
 cădeau de pe ulițele Ștezei
 cu țigani și fierăstraie isterizate
 se izbeau drăgăstos de geamul
 cît un bloc de desen mai mare
 pe unde își zornăia talerii lustruiți

lumina

cădeau în rotunjite duminici
 iubindu-se pervers cu lumina

și-mi plăcea lumina
 măturînd camera într-un loc pătrășos
 „stai pe locul acela,
 stai paralizată pe locul acela
 căci în el oricum întotdeauna vei sta“

dar locul se-acoperea pe la prînz
 cu crestele tălpilor de cauciuc

cu noroiul de bocanc sau de cizmă
și rochița rărită se umplea de pete
fantomile orbitoare zdrobeau zarzavatul
plopilor cu viespi și miez neajuns
buba aprinsă de jar
rostogolindu-se ca un înecat
tot mai flămîndă spre apus

„stai pe locul acela, stai!...”

și aburii evadau de prin oale
și fumul puștesc scria pe tavan
și cotoarele de varză semănau cu o poză
o fetiță oglindindu-se într-un ciob
o fetiță pîndindu-și mama într-un ciob
și frații sporovăitori
și îndepărtații vecini

„stai cuminte acolo, pe locul acela stai!...”

iubind nemișcată acele duminici

Pîndind

Cine era Radu, cine era Floarea,
cine era Filimon,
iar mai apoi, după mine, Ion cine era?

ce însemna primăvara
cu noroiul boindu-se-n curte
printre petele zăpezii risipite ca surcelele?

ce era șiragul acela
de ulcele și crățiți
de magiun și dude necoapte
de zi și noapte pecetluind coapsele anilor
de mama și tata printre mașinuțele delabrate
pe care nimeni nu ni le cumpăra?

ce era foamea cu ochii strîns lipiți
difuzorul hîrîind după fiecare prînz
în care plecaseră toți
și trupul meu îngust se chircea
în fălcile liniștii

în groaza lumii sfârșite
a oamenilor dispăruți unul câte unul
în complicatele mașinării de tăiat lemnul
în crăpatele pîlnii
de împreunare a norilor?

ce era văzul meu
pătat ca pielea de broască rîioasă?

și primitele haine deja îmbrăcate
de ce-mi păreau împletituri de scaieți?

ca-ntr-un șifonier
încremeneam în singurătate
știind că nu se va sfîrși
știind că niciodată nu se va sfîrși

și așezatul pe prag se făcea una
cu scotocitul printre cotiturile uliții

Cine

Ziua își lepăda lenjeria
pe cînd mă desprindeam de peretele umed
ca un fetus mă hrănisem cu varul mucegăit
ca un cîine flămînd dosisem sub unghii
căldura trupurilor
mai multe adormite-n același pat

ca un frate de-al meu, ca un băiat
visasem
și crezusem că nimic nu ne desparte
unii cu alții sîntem aceiași
la n-e-s-f-î-r-ș-i-t

fată sau băiat

eu purtam pantaloni albaștri
ei purtau pantaloni mai mari
tot albaștri

eu aveam pieptul drept

străbătut ici, colo de coaste
aidoma cu oasele lor subțiate

cu ei aceeași pistrui îmbrăcam
în lumea dosită sub pistrui rotunjiți
în neînsemnata putere din brațe
sau sternul îngust de fată-băiat

cu toții împărțeam o mîncare acrită
sub pirita spartă a amiezii
în același joc al ierbii căzute
peste frica durdulie de tata
peste mine fată
peste mine băiat

doar părul încîlcit îmi era
părul isterizat sub soda dimineților
din care pieptenele usturător mușca

căci, vai, învățasem deja care
mi-e numele

la n-e-s-f-i-r-ș-i-t
numele...

guturai, guturai

mă întorc spre unsoarele ușii
 îi rîcîi cu unghia ficații
 fierți aproape, adulmecînd caltaboșii
 și găleata de tablă și sînge
 pe prag, pe coatele mele nedumerite
 în cămășile dezacordate ca niște orgi
 printre gulere de haine mai bune

mă întorc în așternutul de paie
 un fluviu galben, un mîl galben
 de la buștenii crăpați la valize-n carton
 locul meu de sub pat
 curentul electric în fecale-nghețate

în alifiii și penincilină mă-ntorc
 dispensarul dintre blocuri e un strat cu salată
 viața mea-i un goblen
 din limonadă și febră
nu atingeți sîrmele
chiar căzute la pămînt...

La nesfârșit

Azi am cules o floare
o lalea, o lalea, oare cui o să i-o dau...

și frasinii se curbau în găoacea palmei
învinețită de mîțisorii acelu februarie
închis în lada imensă de zestre
în care moliilor le creșteau capete
de bumbac și mărgele

lîngă lada din tindă
neluminată sub uscăciunea podului
și nedeschisă în acele primăveri de lucernă
cu lacătele de pietre lustruite
inhalînd funinginea și orbirea
scara de rășină închegată zăcea

scara
îmbrăcată în haine roșii
abia dacă atinse
abia cu poalele murdărite

de papucii noștri temători
fiindcă sus nu ne suiam
încă nu ne suiam

deși știam că acolo-i sicriul bunicii
și-n el bine ne vom distra

deși aflasem de verdea otravă
ascunsă în sticle atît de frumoase
pe care, cînd tata venea clătînîndu-se
le-am bănuît strălucind
în flecărelile unor farmece de țoale
răcite

și tot lîngă ladă
casa cea veche
de care nu ne mai desprindeam
ca o amăreală în cerul gurii
acolo crescusem
obișnuindu-ne cu butoaiele-n fermentație
și așteptarea

eram gîngăanii în latrina lalelelor
și ele tîrziu au crescut

în curțile spre stațiune
tîrziu le-am văzut fețele de lut vopsit
și fără să lălăi în loc am stat:

azi am cules o floare
o lalea, o lalea, oare cui o să i-o dau?

Lut vopsit

Viața mi se sfîrșea întotdeauna
cînd din sticla de lapte a lămpii
lîncezeala cădea pieziș
pe nesfîrșitele paturi
cu-a lor măruntaie de pai

viața avea o cămăruță secretă
printre glande lacrimale și nervi roșietici
se retrăgea pe nesimțite
în ascunzișul ei de popas
devorîndu-și unul cîte unul jupoanele
în nearisite dulapuri

și frații mei se dizolvau
în glasul tatei zdruncinînd versete din Biblie
Daniel în groapa cu lei
un prinț Ionatan străpuns de săgeți
și Iona înghițit de-o balenă

și glasul tatei prindea pojghiță

ca o rană de curînd făcută
căci bănuiele de dragoste așa se iveau
niciodată nu tăcea atît de aproape
niciodată palmele îngreunate de bătători
nu-mi atingeau la fel creștetul

mai tînăr ca atunci nu era niciodată
mai tînăr și arțăgos
și aspru cu cerul negru verzui
al reflectării în geamuri
în frustrările-i de bărbat dat în copt
și poate împovărat

căci într-un fel veghea
urînd acea nemărturisită veghere
și fața schimbătoare a neînțelegerii
peste oflitate răsaduri

peste mine și viața-mi
ce seară de seară își fărîmița anticorpii
în denivelările glasului lui
în crevasele atît de apropiate
de moarte...

Lucernă

Poate coborîsem și altădată
dar sub putreziciunea de cloroform
a anilor
nedefinitele coapse ale acelu prînz
au plescăit cu zgomot

între fibroasele lovituri
au zdrobit toată încrederea
agățînd-o pe sîrmă la uscat

și ecoul
pînă-n pudra stinsă a toamnei de-acum
pînă-n pielea din negi și căzută
a restului de toamne
s-a îmbrăcat din ce în ce mai frumos
din ce în ce mai apretat
în bastonul maro, în pălăria maronie

Am coborât amîndouă în sat. Eu agățată de încheietura-i întărită, de hainele mirosind a detergent ieftin și clor. Eu sub surîsul de tîrfă al soarelui, pe lîngă teaca de beton a pîrîului, sporovăiala neînțeleasă a femeilor și cozile de la carne sau pîine. Casele, undeva foarte departe, zornăiau acoperișuri de șindrilă și tablă. Așa și curtea aceea, cu podoabele-i ieftine atîrnînd spre șosea. Așa și oamenii, ca niște păpuși negre, agățați ciorchine în fața pridvorului. În spate, spre grădina de zarzavat, lăiți nesfîrșite, cu bătrîne pătate de negreală. Ajunsesem cu bine, aproape intrasem pe ușa din față. Dar n-am înțeles lacrimile și nici fierbințeala perdelelor. Abia la întoarcere, după ce am ieșit pe ulița învelită în praf, am știut că trecusem pe la *mort*. Însă mortul adevărat l-am văzut mai tîrziu, cu bărbia sugrumată sub tifon alb, cu îmbrăcămintea strălucitoare în lumina aceea de oglinzi acoperite. Era un bărbat, cu pleoape din bani de un leu.

Din ce în ce mai frumos

Amintește-ți amurgul de ceară al luminațiilor
pietrele prețioase hașurînd pînă departe
epiderma translucidă
a cimitirului vechi

amintește-ți pomii
ca niște proaspete flori văruite
să nu-i roadă iepurii
fructele otrăvite să nu se amestece
și umbra să nu li se scobească în nas
peste movilele de cincizeci de ani
împreunate
cu falangele, cu falangele
și mii de falange pe dedesubt
întreșute

amintește-ți groapa de cartofi
de unde ca într-un blid
plutind la mare adîncime
vedeai dîra de grăsime a lumînărilor

zbătându-se să răzbată
spre tenul înverzit de boală
al doborâtelor cruci

pe-acolo uneori ne mai jucam
în inima imperiului nu aflasem
de oasele lustruite ale temeliilor
de rădăcinile prunilor
cu trupuri hrănite
de-a valma

amintește-ți frica
și teama de strigoi nenăscută

o dată cu ultima paloare a brumei
strîngeam lumînările
și miezul lor mai fumea
mai fumea un timp...

De-a valma

De azi pe mîine lîngă grămezi
de bălegar
de azi pe mîine pe treptele
din elitre și păianjeni uscați
de azi pe mîine ața din urechile acului
și printre pălăriile roase
printre mucegăitele fulare
cartea

în încăperea de rimel a dulapului
deasupra paltoanelor întărite-n petrol
dincolo de gîngăniile înmulțindu-se
în spatele placajului
de azi pe mîine cartea
cu molipsitoare tabele golașe
și certificate, și acte de proprietate
claie peste grămadă își dantelau
claie peste grămadă ne dantelam
hîrtia subțire

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 41 din 136

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

cu ștersături numeroase
ca șoarecii-i mărunțeam lacom spinarea
grăsimea se topea peste litere
și rîndurile din inima cotorului
pătate cu sosuri, sub explozibil de degete
se rarefiau, se rarefiau

cu ștersături numeroase
frate nu te supăra...

nu te supăra frate!

banderolă roșie

mă urmăresc în cizmele prea mari
ca într-un bol cu spută căptușit
acolo lângă sobă
printre obiele și pisici arse-n cuptor
acolo printre pere răskoapte
și cartofi pe care-i tot curăț
zdrobind inima fiartă a dovlecilor
sînii veștejiți ai guliilor

mă urmăresc în fuste plisate
aluatul s-a întărit și tăiței sînt gata
crestele găinilor se mai zbat în surcele

îmi pun pînă la genunchi șosetele roșii
șosetele desperecheate
adăpostindu-mă de loviturile grele
de sîngele șiroind peste față
și hăinuțele mele arse-ntre straturi
din flori de vinete și castraveți
din bătăături umilind rădăcinile încă

Certificate

Acel primăvărativ octombrie
părea străbătut de-artere argiloase
de cărnurile sărate
agățate-n cîrligele podului
la afumat

pelarina boțită și-o cîrpea peste coaste
pe Coasta lui Ianăș

printre membrele lui atrofiate
printre zvîrcolirile rahitice
și nedoritele jucării

am văzut-o urcînd
ca un sul desfășurat de hîrtie igienică
am văzut-o aliniindu-și pulpele groase
pe lîngă gardurile de gumă și măcriș
pe lîngă amestecatele garduri

strivind turnul bisericii
și rămășițele îndepărtate ale mîlului
de ape minerale

am văzut-o cu toată povara
cu silonul frigului aprinzînd porțile
cu noi, cîțiva țînci,
rostogoliți pînă la tăria acelor genunchi
pînă la bucuria țîșnind ca așchiile
de sub polizorul casat

am văzut-o venind pe mama
după ce multe săptămîni lipsise
după ce încetul cu încetul
o inventase pe Raveca
și-acum, cu necunoscutu-i miros,
ne-o aducea în brațe
fără s-o vrem ne-o aducea...

Îndepărtate

Abia dacă i-am atins dresurile brăzdate
de greieri fosilizați
de caroserii în abandon de rugină

și frînele motoarelor au zdruncinat
trenulețele din chibrituri
și spuma de zahăr
a pătatelor fețe de mese
a asfixiat trenulețele din chibrituri
și toate veneau prea deodată
în îndoliatele cutii de chibrituri

căci eram doar o margine de oraș
urcam de-a lungul încăperilor
din almanahuri
de-a lungul pridvoarelor din cimitir
de-a lungul rarilor vecini
chirciți în vopsea pieilor de oaie

căci eram doar o margine

un depozit în care încăpeau paiele
și nisipul
și putredele fructe din beci

căci aveam cîțiva frați, părinți și bunici

și ploaia plivea pămîntul roșu
săpînd în fiecare primăvară șanțuri
sub degetele mele sculpturi
din broaște și lăcuste

nu aveam musafiri
și burta rîioasă a orașului
se scărpină mai la vale
cu fabricile și canicula
de pe acolo...

Deodată

Noaptea trecută am visat
 că te-am dus la mine acasă
 casa cea veche, cea foarte murdară
 în care Ana îngrozitor slăbise
 și toți
 ca niște prăjini golite de măruntaie

cu tine pe treptele sparte stăteam
 și costumele foșnitoare de staniol
 ni se strângeau pe sub piele
 și-ncetul cu încetul ne prăbușeam
 o pulbere smolită pe husa grădinilor
 o nedumerire în culorile războiului
     tot căutându-te
     nemulțumirea tot remodelînd-o

verde erai sub otrava amurgului
 și-n lumina verde
 ca pentru o tocană de cartofi
     ne mărunțeam

nu ne plăceau înșiruirile de mese
nici scaunele descleiate
și pînditorii șobolani

nu îți plăceau paraditele sertare
ușile fără încuietori
lustrul pe care rușinată-l dădeam

căci tăcut mă urmași
sub strivitoare lentile îmi ardeai mîinile
puse să spele pe jos,
mereu să refacă
murdăria departe s-o uite

ca rugina de toamnă a porumbului
abia în fața ta mă țineam
cine eram eu acolo
cine atunci, cine acum?

Atunci

Mergeam „în sat“
și „satul“ se maimuțărea
în croiala anilor '70
în perciunii blonzii à la Iglesias

iubeam o casă cu turnulețe
azvîrlită printre măslinii de gips
printre portocalul care nu a ajuns
să se coacă
în veștmîntul lui de lemn plisat

iubeam stațiunea
furnicile de pin cu tăioase mandibule
șoferii grași înfulecînd mititei
și îndepărtatele traverse
sub ghetele mele din catran și benzină

iubeam rochița mea roșie
rochița cu cerculețe albe și-ntipărite
pe rotulele sfoase

pe scâmbăielile clopotelor
împrăștiind fiecare oră exactă

iubeam monezile calpe
niciodată nu-mi luam nimic
strălucirea tarabelor o doseam bine
în buzunarul gol de la piept

dar le iubeam
cu minciuna lor de sticlă vopsită
de fetițe topindu-se-n vata pe băț

iubeam vederile
cu nici un magazin deschis
dar cu borcutul inundînd cofetăriile
vitrinele lor din degete lipite

pînă cînd, pe lîngă gară întorcîndu-mă
îmi imaginam că totu-i un șotron
viu și temător

Acum

De multe luni stau singură
și dimineața ca un val de puroi
cu pomeții a răzuit garsoniera

înainte în palma-mi Florin s-a uitat
linia norocului nici nu există
(Mircea îmi spusese și el)
și voi muri foarte tânără
mai tânără decât aș fi știut
decît totuși aș fi înțeleș

și mi-e frică de moarte
mi-e frică s-o aștept știind că e
scheletul funinginii pe care
zi de zi îl respir

mi-e frică să rătăcesc
în mulțimea noptilor identice
în duhoarea subsuorilor lor
mișunînd de vietăți transparente

am fost măritată
nu am copii
femeile îndepărtate cu o lamă se șterg
și am zăcut
amintindu-mi primii ani de facultate
nervii mei mereu la pământ
nevoia de dragoste

am fost o fată
mai sînt o tînă ră fată
nici un impas în zestrea
acestor zgomote

e o sîmbătă
smulsă din torturantele pagini
dimineața mahmură a așipit
pe geamurile garsonierei cu chirie

de fapt
nicicînd nu mă voi întoarce...

doar un popas

zorii au picioroange verzi de lăcustă
 ca subțiate trupe de bătrâni istoviți
 mă întind atent, un pateu aspru pe pîine,
 o sudalmă spre bășica ferestrelor
 poate spre primele mele uși

spre frații mei mari, spre părinții bătrîni
 de-acum omătul de cîlți ne-a pierdut
 printre tulpinile neîmplinite de măr
 cîinii mai tineri lătrînd a turbare
 spre mine necunoscuta
 hainele mele din stofe de doliu

clanța o apuc și chitoanele cad
 cu grinzi care nu sînt și scîncete proaspete
 frații mei mari, părinții bătrîni
 singurătatea mă socotește în grabă pe degete
 și nu vă ajung din urmă
 prin maltăr și pînză de sac nu răzbat
 de acum știu că nu mai răzbat

și-abia de sub reflectorul
ca pănura vopsită roșu-aprins
m-a luat în brațe tata

praf și pulbere m-a luat
așezându-mă pe sania scrișnitoare
nu ningeă, dar ar fi putut începe colindul
aș fi putut să-mi suflu nasul
în batistele tremurătoare
ale scrobელი de garduri și case

aș fi putut, în mijlocul camerei vechi,
să plîng puțin,
în timp ce fratele mai mic mă înconjura
ca un titirez defect
mă înconjura...

Roșu-aprins

Ei săpau după cartofi
între Caba și fabrica de tricotaje
întindeau semințele găunoase ale muștarului
în care totuși nu credeau
deși tabieturile soarelui
dintotdeauna-și puneau
spălăcitul papion

ei ne dezinfectau tăieturile
capetele sparte ni le strîngeau în tifon
urîndu-se într-un fel foarte tare
dar somnambulic
și-n cheaguri ca strînse tumori

ei își adulmecau unul altuia
prînzurile de aluminiu coclit
sfîrîind de sărăcia care nu era
pentru că aveau puterea în ea să nu creadă

dormeau separat

obosiți de noi, de cergile vrîstate
ale atîtor coapte reproșuri

și-ntr-o amiază ca o bufnitură înfundată
ochii verzi ai tatei
au dat paralizați înapoi

trecuse trenul de douăsprezece
iubitele i se-nțoliseră-n singurătate
iar eu eram la mijloc

aș fi rămas cu cei mai mari și cu el
între Caba și fabrica de tricotaje
rozîndu-mi de pe-atunci unghiile
în prospețimea acelei abandonări

Întoarcerea

Fetița aceea
 o picătură dospind într-o tijă ruginită
 un balcon coclit în turtureaua căutînd
 altă mîncare
 o mașinărie scheletică lepădîndu-și ligamentele
 în mereu cealaltă curte
 printre canistrelor sunînd goale în spate
 doar unele dintre ele cu dop desfăcut
 doar în unele dintre ele un zaț grizonat
 din care însă nu poți atinge
 decît ceea ce demult ai lăsat înapoi

pîntecul meu bombat de nevîrstnică
 pașii mei săritori lîngă cei nefiresc de mari de alături
 proptiți în pantaloni de doc munciți și murdari
 în luciul de drum în asfințit
 de întoarcere asudată de pe pămîntul nostru din munte
 cel năpădit de-aluniș și de ferigi
 cu ierburi prea seci

dar bun totuși, de patru, cinci clăi
cu mușuroaie sfîrîind pe genunchii zdreliți
cu zemurile palmelor verzi adîncindu-se-n sus
și bătăături șovăind la temelia degetelor
raze oblice cu verigi de pistrui
raze săltînd dureri roșietice

și-acum răsufierea surpată îndărăt
urmele de cauciuc imprimate în lut
și gîngăniile storcite în grabă de tata
de mine și tata
acum întoarcerea cu bolboroseli de apă de munte
și bolovani săritori în vîltoare
întoarcerea tăind pe talpă cruciulițe mărunte
ca niște medalioane ce mai apoi te-ndrumă prin viață

„vezi, zice tata, ca să ajungem în vale, mai întîi vom urca
pe-aici, către Dosul Dealului,
și noaptea ne-ajunge, dar nu-i nimic de ne-ajunge
sălbăticiunile-s pe culmile alelalte, nu le-ntîlnești
nici spre toamnă, cînd afina și zmeura date-s în pîrg“

bulbuci amurgiți cad pe tăcute din crengi
nodulii serii se-nfoaie

ca ghemotoace-n interstiții și mușchi
și, după ce mult am urcat,
în dîra de praf din oscioarele urechii
ajunge cloncănitul de mai încins peste prund
pietrele și bătrînețea încovoiindu-le
„acasă?... acasă, Ioane?“

1.

Asta-i lelea Maria
da' tu n-ai cum s-o știi că ea
trăiește așa, printre scrișnetele părăului
melițează și melițează cînepa
smotocește snopii strînși în vergele
de ani mulți, nimeni nu știe
în mocirlișul pădurii adînc
c-așa am apucat-o și eu

cu binețile-i noduroase și fagurii
de miere sălbatică
se suie din vale la drum
să ne-ntrebe pe noiăștia de trecem
cătrecătre ce parte se mai hîțînă lumea
că ei cînepa în cămări nu-i mai intră

nici în pridvor și putrezește așa
 nimeni n-o mai caută să i-o ia
 oamenii s-au împuținat, ori ce e cu asta?
 că ea fir aspru tot strînge,
 nu se cuvine în vale să stea
     suflete despuiate
 în păcat de nerușinare să cadă

așa crede ea și poate nu știe
 că oamenii de-o vreme se cam feresc
 doar nu e lucru curat suflarea să nu se mai stingă
 și-și fac noi suișuri, o iau pe ascunse coclauri,
 vara cînd se-ntoarnă vremea de coasă
 o fi vreo fata pădurii cu fărâncături dezlegate

da' amărîții ăștia de oameni ce știi
 cu mărunta lor ținere de minte?...

2.

A fost așa că și-a tras năframa înflorată
 peste flăcările tinerești ale părului măculiu
 și traista cu băierile împletite-n trei
 a aburcat-o înnodat de-a curmezișul

trupului subțiratec, ce nici să zămislească
n-a apucat

și sveterul și l-a strîns a răcoare
în dimineața de brusturi zdrobiți
luînd-o cu alean și tîrșală spre munte
printre casele de mucegai și șindrilă
pe lîngă acareturile grohăitoare
agheasmate-n luciri de sudoare domnească
și zgribulirea ochiului-boului
pe părțile sălbăticitate ale drumului

a luat-o pe lîngă araci și frunze de cartofi gălăgioși
peste răspîntia fîntîinii cu cumpănă
și bolovani înșurubați în argilă ca negii
peste urmele vechi strîmtate-n pădurea de fag

doar veverițele greblau cărăruia
nodul scămoșat pe care femeia neștiutoare pășea
în amiaza ca o cutie goală
ce se-nchidea pofticioasă în urmă
ca o conservă cu dîmburi de jeg și rugină
se închidea

„și asta o fost...; că de se mai însoțea cu cineva nu se ivea
năcazul aista; blăstămații de lupi n-o sfîrtecau așa... că,

săraca, nici oasele nu i-o mai rămas unele pe altele; vai, vai, sărmana, cum s-o pornit ea așa sîngură, fără sprijin, fără apărare, de s-o ales din ea numa' o căpățîină rînjită;... șî bietu bărbatu-său..., zău c-o să se zdruncine cînd o afla acolo în munte, în pustietatea aia de sus..."

pe drumul acela neîmblînzit spre Rotunda
am fost cîndva și eu, cu trăistuța-mi pe panama cusută
lîngă cea îngreunată și aspră a bunicii
care mă luase alături să nu-i fie urît
și-acolo sus cot la cot cu strungarii și baciul
am băut zer
cu cîrligul de fier am zgîndărit focul înfoiat
am dormit pe un prici și-am fost gazdă bună puricilor
iar a doua zi am rătăcit pe povîrnișuri
căutînd cartușe rămase din al doilea război...

3.

Ș-avea fâmeia casa ei
în care sta sîngură de tare mulți ani
neputincioasă de mădulare și răpusă pe-un pat
unde-ș făcea toate alea, de nu-i venea copilul,
bărbat acum, om la casa și muierea lui,
s-o ajute

șî venea ăla, nevastă-sa sau odraslele lui
zî de zî să o primenească
să grijască de mama lor a bătrînă

ș-odată, întrînd bărbatul în ocol să ia niște scînduri
ce-i trebuiau lui la vro lucrare
văzu o nălucă tăind înapoia fereștii
muruite de muște și venin de păianjăn
șî-l prinse mare grijă că-i om rău înlăuntru
inima așa-i zvucnea, uite așa între coaste
șî mîniat s-o dus să vadă ce e, tiptil s-o dus,
ca ăla să nu-l sîmtă șî s-o împins el în ușă
cît o putut s-o împins, ca ăla să se teamă
dară nu văzu altu înlăuntru în afară de mă-sa
care bicisnica sta-n picioare, cu ochi spăimați să uita
cătră el

cu braț neputincios înțăpenit pe o masă
unde un șărpoi linchea lapte smîntînit din ulcior
să uita băboia amuțită, scociora otrava din el,
că el sări la șărpoi șî-i zdrobi șuierarea
da' ea să văieta că nu șî nu, că vai de sufletul ei
șî cînd nu mai fu nimic din arătarea șărpească
rămase fără suflare șî ea

așa cam ca o grămadă de zdrențe
din care bărbatul parcă mai auzea
că rău o făcut, de-acum nici de el nu-i a bine
și rău o făcut, bine lui nu i-o mai fost
la o bucată de vreme așa în carieră,
că el lucra în carieră,
o basculantă l-o prins cu pietroaiele
și între măsurile lor l-o măcinat
l-or scos greu de acolo și lumea s-o spăimîntat
iar noi de asemenea, că fămăia aceea
buna ta a bătrînă era...

4.

Eram o copilă puțin mai mare atunci
nici nu mă dezmeticisem cînd taică-tu m-a luat
și m-a adus aici
la marginea străinătății și a gurilor rele
în cuibul ăsta de bîrfe, de garduri zăngănitore
clinetind pe ascuns despre cine ești și ce faci
și n-aveam pe nimeni aici
pustietate cu ciucuri mărgelați la gît
și vecini care oricît de tare-ai striga
nu te-aud

mi-am pus pînzăturile, eram subțire pe-atunci,
de sub năframă păru-mi curgea des și negriu
și-am luat-o așa într-o doară
pe lîngă țințirim în toamna ca un carton fărîmat
de-am ajuns pe la Cău, unde se-ntrețes casele,
și m-a oprit lea Raveca, m-a tot descusut de una de alta,
apoi m-a-ndrumat pe la ea că ținea șezătoare
sporovăială alunecoasă de femei
cu broderii și cingeauă și bluze rostuite din ac
mîngîieri zăpușite de ață

fără de bărbați, ei duși erau la lucru în jos
în moliciunea satelor de cîmpie
fără de ei, cu nemulțumirile lor drepte
încleindu-le pe de-a-ncetul tinerețea

și coseam acolo, ne străvezeam în vălătuciri îndrăznețe
cu povețe și-ntîmplări neasemeni cu ce știusem
pînă noaptea tîrziu cînd o luam pe cărarea mai scurtă
de-a dreptul printre morminte cu țîrîituri fără cheag
luna doar rîcîia cu catifele de unghii
trunchiuri de pomi cu poame uscate în ei
că nimeni nu le strîngea dacă erau crescute
din morți

știam că-s apărută în murmurul de cîntec
rostiri copilărești ce pe-atunci îmi erau încă limpezi
semnul crucii nu mi-l mai făceam
    îl pierdusem cu cîțiva ani înainte
    cînd mă-ndreptasem mai mult către frați

crucile mîncate de vreme șopteau prietenoase
răul nu putea să fie acolo, el scurmă în frică
iar teama mea se-ncovriga ostenită
în șesul de singurătate pe care de-atunci îl urcam.

5.

Cu bărbatul aista nimeni nu știe ce e
    ăsta, de vă e vouă vecin,
și de șapte ani zace
    povara îl zgîlțuie ca pe un pai fumegător
    uscăciunea o scobit atîta în el
    de-o ajuns doar piele și ciolane buboase
de grăit abia de poate îngăima
cîte-o vorbă tocită de nici n-o pricepi
și nici un folos doctoriile
masul statornicit în spitale

unde l-au tot stors de sânge
 ca să-i pună altul în loc
 mai tânăr, mai plin de vigoare
 l-o purtat pe-acolo învelit ca-n haine în ace
 da' de s-o face bine, poate s-o face,
 da' moartea nu s-o tras deloc la o parte
 c-aici e mărunțiș migălos nu e șagă
 mai galben, mai veștejit l-o adus înapoi,
 un scaiet scorojit, cu oase ieșite în loc
 de flori și sămînță
 ș-atunci o început rugile, ferfeniță stomacuri, genunchi
 nevasta i s-o-ncuiat în veștminte negrii
 ș-o luat-o pe la călugări să afle
 în schiturile ciumpăvite, pe la biserici mai mari,
 da' unu sîngur i-o spus că e rău
 că e fărmeceare și numa cu credință prisos
 poate s-o-ntoarce
 că suflet pierdut o luat ceva de la el și-n brață de mort
 o-ngropat
 ș-așa l-o lăsat neviu și nemort
 topindu-se încetul cu încetul
 bălăngănindu-se-n vedenii și peceti necurmate
 pe care le știe, da' să le-atingă nu poate
 trăind cu vlagă de seu, cu picurare de flacăra

o pală mai grea șî totul s-ar stînge
doar posturile... poate or fi ele mai bune
c-ai lui se-ndeamnă, după dezlegare tînjesc
șî el săracu-i o arătare verzuie
îl vezi șî te-nchini pe ascunsa
că numai Domnul le știe pe astea...

6.

Ș-o fost că ele mai adăstaseră pe-acolo
momeau cîinii și stîna rămînea
ca o schinteuță picată-ntr-un puț
și pulpele oilor se-mbuzurau
în loc de lăcașuri lăptoase doar stărpăciune
ș-adulmecătură de boală
pe țîțele întărite vrîstări fioroase
de parcă ar fi fost culcate pe jar suflețit

și răul la început am zîs
că-i doar nenoroc
s-or fi hrănit cu buruieni otrăvite
s-or fi adăpat din necurate pîraie
da' oricît le păzeam laptele se-mpuțina
cașul nu mai da cheag și din sat

mulți erau care încă nu-și duseră partea
veneau cale de-o zi pînă sus
iară noi n-aveam ce le mai da

ș-am stat noi atunci în rușine și sfat
ș-am zîs să ne-mpărtîm în unele nopți
cînd în locul cerului căldare spoită se boia
să stăm noi la pîndă la marginea tîrlei
mai jos, către staule, să ne-amestecăm
în lîni unsuroase cu suflări de bănuți fierbîntați
și căcăraze proaspete-n jur

și făcut-am așa, unii după alții
turtiți în adormirea mițoasă
aflatu-ne-am
și nimica n-o fost pînă la o dată
cînd din scormonirea zgrunțuroasă de carii
ne-a smuls din culcușuri jelania
Pamfir se căina... se jeluia Pamfir
lunatecul de stă lîngă apă
cu el cum te-nțelege de-atunci nu mai ai
da' înainte fusese om cu totul întreg
ș-ar fi rămas așa de nu s-ar fi uitat
dacă ele la el nu s-ar fi uitat

da' atunci se jeluia de parcă sufletul i se sparse
 cu mîna mai țintuia așa într-o parte
 și de tot o amuțit după aia
 cînd noi știam cine oile noastre stărpise
 și-acum că jertfa o luaseră
 pe-acolo nu aveau să se mai întoarcă vreodată.

7.

Hîrburi împreunate
 bîrnele ca oala de lut a sarmalelor
 maltărul întărit la subțiorile ușii
 care de la începutul încăperii fusese aici
     pitindu-și balamalele spre vița de vie din spate
     spre dîmburile din rîia de toamnă a frunzișului
     și merii pitici cu așteptare de rod

ochiuri de geam ca bășicile
 straturile dinspre drum crăpate de secetă
 și mălaiul copt, cucuruzul smuls din lăcașuri
     purtat în cotarce și-nălțat la întîmplare
     sub lavițe și dulap, sub polița cu vase de tablă
 așteptînd despuierea

înserările cu genunchii strînși
 și-mpletiri de pănuși
 cu aurul cununilor aburcate mai târziu către brumă
 deasupra, în pod

repeziciunea mâinilor tinere, brațele sunătoare
 încoace și încolo cu țărîna liniilor palmei
 spălîndu-se-n harbuji albăstrui
 despîcînd în patru napii porcești
 stivuind urzici pe prispă și-n oale
 și seara târziu, în pîlpîire fumegoasă de lampă,
 amintindu-și de el, ca de un naft îngroșat,
 pe sine văzîndu-se o coșarcă
 cu sticla împletită-n nuiete
 depănușînd în tăcere așteptarea
 pașii lui poate poticnitori la alte femei
 cîndva, către iarnă, bătaia în ușă
 cu teancul amărît de bani unsuroși

dar pînă atunci, în unele seri,
 căpățîna dovleacului, cu ochi și gură mijite drăcesc
 în vîlvătaie de lumîinare scobită în miez
 ivirea cuiva înapoia ferestrei
 fluturarea întrebătoare

bărbatul ăsta de ce-i bîntuie împrejurul
s-o lase în pace
ea e femeie la casa ei, nimic a-i deschide nu are,
holteiul ăsta rotindu-se bezmetic
bărbatul ăsta care o întărită în teamă...

8.

O tăietură dacă ai
cu scoarța dată-n vindecare
nu-i zimțui marginile, n-o deznoda
că licuricii pe dată se-ndeașă înăuntru
și sufletul gogoloașe ți-l fac

dacă iei ceva cu împrumut
să nu uiți să dai înapoi
căci lucrurile tînjitoare o să se facă
de-o să se tragă singure la matcă
luîndu-te-n adîncime cu ele

după păpuși fără cap
să nu rătăcești prin carieră
noi nu le sîntem aidoma

deși ele ne seamănă

cînd te-ntinzi după găleți în fîntînă
să nu cumva să te scapi peste ghizd
bolovani flămînziți o să caște guri mari
să ieși n-o să mai poți vreodată

păzește cu grijă mieii aceștia
din carnea lor o să te înalți tot mai tare
din lîna lor o să-mbraci
primele tale zile de școală

rînește prin grajduri
în ascunziș aruncă zoaiele
păduchii păsărilor, căpușele porcilor
să nu năpădească și sorbitoare
să te afle cînd nu te aștepți

nu mînca mere crude
nu ronțai flori de salcîm
ficatul se face verde în tine
în palme albicioase se frămîntă injecții

fetița negricioasă din vale

te caută doar cînd cireșele-s coapte
oare prietenia-i așa?

să nu spui că ți-am spart capul
să nu spui...
scîncește slăbănog și cu doi ani mai mare
simți piatra pocnindu-ți de frunte
gustul sîngelui cald
acasă îngaimi că ai căzut dintr-un frasin

dacă te zdreleşti pune pe rană patlagină
ea are mînuțe puzderie și fără să doară
coase cu grabă totul la loc

dacă te-ndemni la ceva și nu e al tău
biciul abia așteaptă să-și încerce nuiaua
pe hoția tînără
ce îndărăt are de unde să dea

mîncînd cu alții din blid adîncit
nu-ți face parte mai mare
lăcomia și zgîrcenia sînt rele și boală
urîtenia vieții își împart

dacă ajungi vreodată acasă
de pe coaste cu sfărîmări de nucă necoaptă
și-l vezi pe el în pridvor cum se tînguie
că ea pînă la urmă v-a lăsat și s-a dus
să-ncepi să te temi de iubire

un bulb răcoros de te șfichiue-n talpă
scoate spinul pînă nu coace de tot
și se soarbe în tine în străfunduri de inimă
podbalul pînă acolo nu poate ajunge

dacă te-ascunzi pe sub paturi
să scapi de vînatăi neînțelese
în ceaunul minții tale
statornice ele tot o să crească

dacă uiți zi de zi să-ți speli scăfirlia
o să te preschimbi în purcel cu crustă de tină
și-n trecere zînele o să te ia

ferește-te să aduci străinii acasă
nu te duce de te cheamă străinii

casele au cîte un șarpe al lor

poți să-l vezi alunecînd printre bîrne
să nu cumva să-l omori

orice șarpe îți iese înainte
zdrobește-i țeasta

nu lua mierea albinei sălbatice
ferește cît poți de cuibul de viespe

în cușca lui Ociuc nu te-ascunde
cîteodată și cîinii vor să doarmă
dar nu pot de purici

vorba asta să n-o spui vreodată
sînt cuvinte care se umflă și cresc
în tine se umflă

alaiul acela poartă o cutie mare de lemn
pe care mai apoi o ascunde-n pămînt
tu însă te mai poți juca pe acolo
au înflorit lăcrămoase vîzdoagele
și țințirumul în vîrste-i fardat...

Somnambulic

Școala era o bătrână umflată
prin intestinele căreia rătăceam
pînă la ultima clasă
de la etajul doi

în capătul coridorului
școala începea
în dulapurile metalice ale cutiilor
cu plastilină
în cozorocul celui mai gras băiețel
în uniforme de păpuși bătoase
în gulerele albe
al meu niciodată apretat

școala purta bastonașe
și pătrate, și linii ca surîsurile strîmbe
ale grupurilor sanitare

școala dormita în gulerul de vulpe
cusut peste paltonul verde

al doamnei învățătoare
și-n ultima bancă

și-n ultima bancă
unde eu, mult prea înaltă,
îmi tăiam încontinuu codițele
școala mă împăia la panoul de onoare

în recreațiile-i de stras
îmi scuipa indigestă miopia
hainele mele urâte
palmele pătate de verzeala nucilor

într-un colț de careu
școala mă alinia
printre copii buni și răi
săraci și bogați
printre trei culori cunosc pe lume
și adezivul batistelor mușcându-mi mâinile

nu-mi era o prietenă bună
nici o prietenă rea

mă uita adesea în mici umilințe

în cimentul albicios al noului cartier
prin care mă pierdeam
obosită, printre Uliți, mă pierdeam

Printre copii buni și răi

Singurătatea e atunci
cînd în loc de asfalt
dai peste bălțile irizînd curcubeele
de carburant

e atunci cînd la aprozar
în dosul ușilor supte de carii
cresc baricade de napolitane
de biscuiți cu miere
mirosind dulce a mucegai

e atunci cînd basculantele
intră una în alta
și cerul spart de deasupra
precum cimbrul s-a fărîmat

(în spatele casei creștea cimbru
în față se umpluse de mentă
și crampele nopților de-acum
se revarsă-n șireturi de mentă)

singurătatea

e atunci cînd prietenele
îți aruncă batista-n noroi
în molateca batjocură
a argilei îndeajuns fermentate

e atunci cînd ajungi doar tîrziu
iar palmele lor din acid
sting varul din groapă
dar și usturătorii obraji

e atunci cînd tăpile îngheață
în bocancii prea strîmți
pansînd cariera încet sfîrtecătă
    îi vezi plămîinii șiroind
    marmură peste paznici și cîini

e atunci cînd note mici iei
și înveți să gătești
de Traian să ai grijă

singurătatea

e o țesătură de cimbru și mentă

Irizînd

Ma-ma, Ma-ma,
Noi sîntem școlari..

aproape absentă la ora aceea
rătăceam pe străzile cu țigani
în foițele de aur ale podului

cu neînțelegerea abia zgîriată
aș fi vrut să pășesc prin mîlul negru
pe sub tivurile de satin ale grilajelor
pleoapele metalizate
brusc să se dea la o parte
spre înăditura rarefiată
a unei muzici cu tramvaie
cu terasele închise de peste drum
și biroul acesta sub balele păianjenilor

aș fi vrut, ca și acum,
să mă văd mult mai des
cine?... ce e Ioana?,

căutînd dragostea
asfixiindu-se de singurătate
bolborosind în rușinea
și ciorchinii vineții ai fiecărei toamne
oxidați sub începutul acela de iunie

Noi sîntem școlari..

și între dealurile de celofan
bruma ca o falsă piatră prețioasă
atîrna de geanta tăindu-mi umărul
de geanta risipindu-mi claviculele
peste librării
păpuși cu orbitele holbate
și alți copii
atîția alți copii

căutînd dragostea
asfixiindu-mă de rușine și singurătate

indigestia

văd șisturile uleioase ale gunoaielor
ca niște livide capcane de muște
ies din pîlpîiala pieptului mamei
și vomit aplecată
spre învățaturile în care dreptatea
e o larvă de libelulă
o basculantă mijindu-și șira spinării
printre pruni de chec și stafide
și vomit cu frisoane
peste umbra mea de argilă brodată
cusută de pămîntul acela
hrănită cu blestemele împăturite
în fiecare batistă pierdută
în fiecare ștergar cu miros de sicriu
și ziua de școală se șterge
și adolescența-i un piept portocaliu de sfetăr
volbură din metil și șepci soldățești
o vomit în pietriș, dar nu e de-ajuns
căci lipsa anilor ce vin
nu e niciodată de-ajuns

Rușinea

Cele trei trepte
 cele trei pietre bortoase
 salivînd noroi uscat
 și sfoase gîngăanii

găsisem securile amortite
 și zimții smulși ai fierăstraielor
 găsisem mistriile
 și piroanele ruginite
 printre cuiele de acoperișuri

găsisem banda izolatoare a amiezii
 unii altora măsurîndu-ne micimea
 printre exploziile tănuite de carbid
 șiragul răgușitelor scînteii
 murînd într-o clipă

găsisem calcarul alb
 sub fierul ciocanului aducînd
 cu fire de păr pîrjolit

și am zdrobit inelarul Ravecăi

ca o găleată de sînge închegat
a căzut peste pasta dospită a treptei
peste liniștea de film de suspans

abia după asta am luat drumul pieptiș, pasta lui de curcubeu decăzut în cerbicia urzicilor, a bibelourilor de aluni translucizi. Să urc pînă la cei mari. După Poduri urma Călinișul și la capătul trupului meu înnebunit de spaimă era mama, avea să fie mama. Vedeam lutul desferecat sub scaieți. Șopîrlele cu fălci de hîrtie și burți de bumbac. Sau ochi bulbucăți, șiroind de flori și otravă. Pe apusul storcit între tălpi neverosimil golite. Grumazul solzos al tufelor stătea să mă apuce. Înapoi totul se surpa, un fișuit de molie pe zaua felinarului. Din degetul zdrobit al Ravecăi se cocea povîrnișul de-alături. Fiecare fereastră se spărgea în nesfirșita-i reluare. La capăt era mama, avea să fie mama. Înainte de-a ajunge la cei mari și la ea, în colțul ecranului am văzut literele de-o șchioapă: *happy end*. Unde sînt furnicile de petrol, unde sînt mușuroaiele?...

Reluare

Părinții mei se certau
noi între noi ne certam
bine era să fii cel mai tare

în decembrie înțepeneau porcii
sub două sunătoare lovituri de cuțit
bine era să-ți înfunzi capul în perne
aburii groazei să se prindă în țurțuri

bunica, la etajul patru,
tot în decembrie
cu mâinile frumos împreunate
își amalgama secreta paloare
peste camera cu mine alături
peste buzunarele de ciment aproape umplute
cu venele ei de vrejuri întunecate
de pe când dulciuri ne împărțea
bine era să-i vedem de departe
făptura cernită
ca o figurină-n mulaaj

roua se curba dintr-o măduvă
roz-verde sau albastră
bune erau iernile de cozonac
și noroaiele gălbenelelor
primăvara

dulapul se lăsa într-o rînă
laptele șubrezit inunda din șiștare
cărțile soioase de joc
fumegau cu sticla topită a lămpii
impregnînd în tavan toate drumurile
bune erau ele pe-atunci

părinții mei se certau
noi între noi ne certam
bine era să fii cel mai tare

Mulaj

Se poate să fi fost celtă
cîndva scormonind după miezul roșu al munților
în portmonee înflorite drămuind
galeriile surpate
zîmbetul larg al rîului
ca o lamă de bărbierit tăind Valea Anieșului
Cormaia și Ilvele

se poate vicleșugul băuturilor tari
al miedului închegat în canistre
să-mi fi decolorat părul
să-mi fi spălăcit genele
și pielea ca mozaicul

neputincioasele brațe să mi le fi amorțit
cu plantele agățătoare vălurind
peste bîrne

se poate depărtările
ca pietrele de moară să mă strîngă

în laringele opărit al cascadei
printre roțile de lemn mîncate
de arama nisipului și lîna dărăcită

aurul și plumbul
haitele de lupi coborînd tot mai des
se poate
și mistreții grohăind lîngă prispe
în negura celui mai greu urcuș
din diminețile divizate sub neschimbatul șpalt

se poate să fi fost celtă
pomeții mei lați se suprapun peste alții
în vale opaițul buturugilor putrede
însotește mult timp

Se poate

Dacă stațiile de troleu
peste noapte au devenit trandafirii, nespuse de galbene
nu lua aminte cum chioșcurile fețele-și schimbă
uitându-te prin ele înapoi

dacă firele de susținere
respiră ca o sticlă neacidulată de pepsi
nu îndepărta de sub picioare pământul
oricât de aspră bîrfa ar fi
la ceva tot e bună

dacă-ți pare gazul brichetei
un mărunț câștig
dar câștig
nu te bucura de el prea devreme

sînt dimineți alandala
uitându-te prin ele înapoi
și săptămîni întregi fără miez
ce-i al tău deoparte e pus

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 93 din 136

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

ce-i al tău deoparte e pus

dacă poezia-i doar dezlînare
în abisul ei nu te pierde
e făcut pentru mine
contorsionatele mele probleme
spumoasele mele confuzii

Deoparte

M-am înscris la dans modern
dar după repetiție
cu ochii-n pământ am plecat
o fetiță nu mă plăcea și spusese
iar asta era important

mi-am luat cravata de pionier
cu franjurii șnurului înțepeniți
în cămașa sintetică
asupra-mi arunca un val scîrbos de distincție
pe care totuși mi-l doream
din toată inima mi-l doream

pe marginea arăturilor
palmele infectate
toamnă de toamnă s-au războit
cu fălcile flămînde ale măcieșilor
și culcușul împlătoșat al hreanului
sfișiind fina lenjerie a pământului

în curtea școlii
uluitoarele melodii ale fierului vechi
în răcoarea primelor ore
își făceau de cap
cu albeața cordeluțelor
croșetate în zile puține
și înainte

am făcut colivii pentru păsări
pe care le-am vopsit pînă spre
parc
în mai plivisem proaspetele borduri
ferestrele vilelor le văruisem

și la concursul de tir
țintisem bine
știind că-s înșelătoare cătarea
și gloanțele oarbe

profesorul de muzică m-a tras de urechi
și uram arsura aceea
înfățîșarea lui de omidă flămîndă
dar am mers mai departe
deși mă temeam de palmele amiezii

ca niște fete bătrâne
plesnindu-ne fețele

distincția șnurului atârna și mai greu
doar că nu înțelegeam nimic la chimie
substanțele fără jenă puteau
în încăperile lor de medicamente

tocmai le zugrăveam
stufoasele perii suspinau
salopetele se pulverizau la atingere
scările rățăceau visătoare prin clase
după tocuri varul se-mbuiba din ferestre
înotam prin lumina de var
respiram un aer de var
și deșerturile bej ale plămînilor
se umplură de junglele albe
de cerurile și oceanele albe

rînd

dă-mi firul stacojiu de avioane
cu pasagerii risipiți în urmă
șirul lor caligrafiat frumos
peste pășuni de ura flăcăilor

dă-mi pulpa împietrită a vacii
cu nevăstuicile și pisoii inerți
ochii lor nu vor mai miji
viermuiala ferestrei nu-i va ajunge

dă-mi din pănuși colierele
somnia pe coceni cu înveliș de mătase
frații mai mici nu-mi vor mai da ghionturi
dărăpănata mea casă nu se va mai urzi

sîntem prea departe unii de alții
dă-mi stativele și lada din pod
tot ce nu-mi mai amintesc dă-mi
în curtea cu fîntîna îngrășată de soare
și nuielele măturii jupuind-o...

Medicamente

Mii de zile identice
 cu sarafane, șorțulețe
 containere lustruite sub resturi
 din acuarela întărită a norilor
 mînecele de stambă ale fiecărei deșteptări
 halca de carne stricată a lunii
 spălînd streășina
 trăistuțele brăzdate de vie uscată
 fetițelor li se deșirau rochiile
 oasele se-ntăreau dedesubt
 ca niște bîrfe bine înfoiate
 și de nezdruncinat
 pe strada republicii
 strada principală
 știam că la întoarcere
 unele pentru altele mă vor părăsi
 un cîntecel azvîrlit în curtea evreiceii
 porcăriile desenate
 pe peretele auriu din fața muzeului

și mă opream la bufet
ușa costelivă își zdrăngănea gratiile
prânzul se spărgea în mărgele de gresie
peste mesele îngrețoșate de vin
romul contrafăcut
bera mestecînd pălăriile asudate

căci îl iubeam pe tata

și acolo
în careul neînțeleș din fața tejghelei
„hai!, hai acasă!“
dar venea mai tîrziu
atît de pierdut și de altfel
cu noi mai bun, mult mai înțelegător

Resturi

Dacă înveți bine iei premiul întâi
dacă ești cuminte poți pleca vara la mare
dacă ești altcineva
nu te mai bălăngăni ca într-un ștreang
între dinții știrbi ai Cormăiței

dacă te uiți în oglindă
părul ți-e năclăit
și pistruii îți mănâncă obrazii
pielea de celofan ars
începe să crească
să se vadă

ai țoale urâte
singură ți le tragi la mașină
răzuindu-ți cu lama buricele degetelor
și puloverul galben, demodat
nimic cu el nu e de făcut

dacă te uiți bine nu ai gene

nici sprîncene
spălăcită ca un material folosit ești
și oamenii se împrăținează
găurile de canal se-nmulțesc

atît de urîță nu vrei
dar te-ndrăgostești
de cineva dintr-a opta
și ți-e rușine, rușine
de filmele care nu-ți mai plac
de negii întăriți ai sînilor
peste noapte lipiți dureros
pe sternul tău drept de fată-băiat

I-o-a-n-a...

Să se vadă

Mihai era un îngust băiețel
printre genuțele albe urmărindu-mă

păru-i de porumb măcinat
ca o plantă agățătoare
se-ncolăcea după umbra-mi
în șuieratul canceros
al bagajelor făcute
al drumurilor pe îndelete spre gară

venind și plecînd

înainte pe Traian îl crescusem
în același timp cu Valeria
căpșorul ei atîrnînd într-o parte
însorînd mărul pădureț
bîrnele demult putrede
și-l învățasem pașii mărunți
împărțiți de o lingură-n două

înnebunită de rîntașul ars
al vacanțelor ce nu mai ajungeau
să înceapă
iubindu-l ca pe un copil al meu
îl învățasem

și-apoi pe Alin
o tăietură fină de scutece
așteptînd obrajii ciupiți de izolare
și-apoi
obrajii cu gropițe ai Silviei,
fetița cea mai frumoasă din spitalul
unde a stat internată

venind și plecînd
dar mai ales tu

dragă Radu
dacă n-ai fi fost tu
poate că aș mai fi acolo
poate puțin sau poate nimic
de aceea încă îți mulțumesc
foarte mult

Pe îndelete

Rugăciunile
ca niște lădițe tapetînd
pivnițele uscate peste vară
se alergau prin aburoasa mîncare
polonicele de lemn și ciolanele afumate

fără suflarea moscată a genunchilor
fără chipurile pictate pe blide
rugăciunile ca niște păretare de lînă
veștejeau vopselile murind oblic
prin eșarfa de parastas a ferestrei ovale
singura pe care o vedeam

căci rătăceam nemișcată
printre cefele rase cu briciul
grăsimea aciuată sub gulere înroșite
broboadele îmbîcsind varul plesnit
hărțile continentelor
hărțile decupînd cu zgomot bancheta
lemnul trosnitor

picioarele mele înghețate sub fusta dreaptă
printre brumatele fuste drepte

și-abia mă mai țineam
sub răzătoarea tocită a cîntecelor
cîntecele lor ca untura pe plită
vocile de carne arsă
înfundîndu-mi urechile
pieleța netăiată a unghiilor

nu era un adăpost pentru mine
frica se lăbărța în mulțimea isterică
dar credința nu
știam că nu e aceea credința
dimineața de duminică
zguduindu-mă insuportabil
în stomacul îngemănat
cu o pungă fumegîndă de plastic...

Adăpost

Dimineța, diminețile acelea
stomacul prânzurilor lihnite
și acreala de zer a cinei
o singură perie de toaletă au fost

cu briceagul împarte
albul acestor ochi
clipind iarna pe cizmele îmblănite
arareori încălțări noi
și niciodată pantofi buni
dar răbufnind în gecile istovite
în verzeala bancnotelor din
miezul de pîine

încurcă timidele bastonașe
și tablele de șah
pe tavan muștele
migăind la capcane

diminețile acelea au fost

o singură perie de toaletă

jetul înghețat prindea în brelocuri

    floarea-soarelui

oazele de scaieți vălătuceau

arăturile din blană de iepure

și nu se-nfiripa nimic

căci burnița departe-și croșeta trăncăneala

caii mureau striviți

în manuale suspecte de școală

dar veverițele-n parc nu...

    se hrăneau cu turiștii

    și cozile crocante de la cinema

nu se-nfiripa, nu se-nfiripa

decît poticneala acului de pickup

în albul plesnit al acelor ochi

cu drumeagurile lor poleite

și neumblate aproape

dragă ioana

mă uit spre dinții mohorîți de pieptene
spre grimasele de compot dat în fierț
și părul încîlcit se revarsă
în trupul de fetiță cu mîna streășină la ochi
așteptînd scorbura dudului
și toți să vină din sat

mă uit spre bătăături și arsurile cefei
lîngă horn iarna-i o bufniță
în ochii ei se-ncinge omătul
ascunzișurile pe care încă le cauți
printre aceleași pulpe cu lipitori
și-un plîns cu sughițuri dosit
în sîmburii perpeliți de nefericire
între frici stafidite-n ocări și zorzoane

iar păru-ți încîlcit e haina frizeriei
ești tu în sugrumatul rînd din față
printre chipuri imature și strîmbe
îți prețuiești disprețul, îți otrăvești neputința

Pe tavan

Aș vrea să spun despre jena aceea
razele ca o pensulă smulsă
rîcîind vopseaua verde a porții
jena abdomenului aproape scobit
la cules de ceapă și roșii

dar nu neapărat

burta se-nmuiase toată
mușchii transparenti scăpătau
în abțibilduri neașteptate de sînge
mingea scăpată de un neatent jucător
spre rădăcinile de ceapă
roșiile terciuite
pînă jos, foarte jos
în mirarea și teama coapsei
de doisprezece ani

și nu știam cum să fac
tulpinile rugineau sub un duș nesfirșit

cărămida pisată din pîntecul toaletei
vara de sat săsesc
și apusul
vara și ascuțișul greții
în abdomenul meu tînăr

și nu știam cum să învăț
mirararea și teama coapsei
de doisprezece, douăzeci și cinci de ani

cît timp, cît timp să mai treacă
cu bătrînețea așa, moartea filigranată
în fiecare ovul dezgropat
în zațul de cafea și fumul rogojinii
acoperind blocurile de azi
blocurile de mîine
mîine...

Neatent

Moartea a început
cînd s-a împuținat vacanța de vară
și tăblia mesei a înflorit
așa dintr-o dată
așa doar spre mine
spre falangele mele înalte
spre mine destul de înaltă

cu mîini împreunate a început
și lavițe lăcuite de lustru
tata cu mîini împreunate dormea
zornăindu-și ușor pieptul
coșul pieptului obosit
pătrățind tavanul în flăcările sobei
ochii mei larg deschiși
și platoșa de aur a felinarului

și-avea o așa resemnare
de prapuri betegi
de giulgiul convoaielor amortînd

bolovanii ruginiți ai liniei ferate
fîntînița limpede
sub mătasea broaștei
și-n țînțirim terenul de fotbal

moartea de seara, cea de dimineața
moartea de zi...

în miezul ei fără cheag
Fili se trîntea la pămînt
zi de zi
zicînd că e mort

nu te mai preface, nu te mai preface

spaima își pensa sprîncenele
cu buzele mele învinețite
și-n miezul ei de gris fiert
Fili ridicîndu-se bășcălios
Fili luîndu-mă peste picior

nu te mai preface, nu te mai preface...

într-un cărucior de păpuși începea
bună și blîndă cu bulgării lemnului
așa întotdeauna ea începea

Gris și portocală

Trebuie să se fi scîlciat încălțăările
pe pulpele bronzate ale cărării
și toga portocalie a bondarilor
la răspîntii prinsă pe stîlpi
peste traversele ițindu-și
elitrele de șervet parfumat
trebuie

nu era anotimpul anume
nu pîlpîiri cunoscute

trebuie să fi urcat scările
mereu sprijinindu-mă de brațe
brațele verzi pe lîngă uși unde nu suni
trepte la care n-ajungi dar
le urci

aerul hidos al antreului
trebuie să mă fi ciupit precum puricii
precum lipăiala rîncedă a papucilor

într-o bucătărie
pe sub o rochie de fată idioată
aruncînd lăturile

trebuie să fi ajuns totuși acolo
căci cele acum scrise
despre o portocală sînt
o mîină întinzîndu-mi de sub o pernă
o portocală lividă
o portocală umflîndu-mi copilăria
cu gelatina mereu reînoită
a gumelor ștergînd
anii aceia
rafturile rînjind gol
într-o imensă alimentara

Anume

Stau în bazin
 ca într-un cufăr de cînepă
 un cufăr grosolan glisînd
     pe umflăturile din dosul palmei
     sau fierbințeala cernută a vreascurilor

stau cu podoabele asfințitului
 într-un urcior de calcar și mușchi
 departe străzile-s smochine în coșuri
     o palmă și fețele lor le-a zdrelit
     o vînătaie bine adăpostită

pe scoabele de fier tumefiat
 ca o firimitură rătăcesc în bazin
 în ascunzișul toropit
 de susurul metalic al verii
 deasupra corcodușii sînt ușor sfîrtecați
 și nasturii frunzelor au coborît pînă jos
 în luciul lor nu se mai reflectă
 ochii-mi rotunzi sau mărgelele
     toate pe undeva aruncate

stau în bazin cu frigul la pîndă
săndăluțele nu-s paznici buni

dar mă apără

linii ciliate se-ntind spre genunchi
pisici și cercei de tuș vinețiu
mi se cațără cu durerea în oase

stau știind că vocile se vor desperechea
țevile forfotitoare se vor pregăti pentru seară
și înainte ca spuma să crească

ca un cearceaf roz la uscat

înainte ca pe omoplații mei frînți
să fi rîcîit febra

voi auzi roți și potcoave

mugetul de plastilină al vitelor

disperarea cu pași mărunți

tîrîndu-și fără vlagă nojițele

voi auzi de departe gălețile
spinările lor hohotind înfundat
în goliciunea fără de care
locul meu din bazin s-ar fi rupt
în plămîinii neunși
ușile pe dinăuntru blocate

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 117 din 136

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

și nu în mînuțele acestea de prunci,
pungile de hîrtie în care
de-atunci nu mă mai găsesc niciodată...

Calamar

Am fost la spectacol
și pentru echipă
la handbal ni s-au măsurat mîinile
peste entorsa mea veche, ușoară,

iar tata, fără vopsele, a început
să zugrăvească
și eu am spălat televizorul casei noi
vitrina de ceasuri stricate
a pereților proaspăt cîrpiți
dar mult mai tîrziu

căci la întoarcere
în fața poștei am zărit-o pe mama
și-n drumul spre casă un mort
fără alai
cu noi cei puțini în alai

ne-am întîlnit așa
din etamină tăind o bucată

nu una bună
și mai tăind una
pentru colegele mele
cu care împachetam pomul de iarnă

cadourile care puține-au ajuns
într-o căciulă și niște mănuși
pentru frații cei mulți

și-am adormit pe loc
în înghețul cel mare
de peste noapte

„Azi am avut patru ore. De dimineață a plouat și a fost urât. La franceză și fizică și chimie am făcut lecție nouă. La română la fel. De la douăsprezece am făcut repetiție. După asta m-am înscris la concursul de apicultură. Însă nu am știut prima întrebare, - cum se numește albina științific. A trebuit să mai încerc o întrebare, pe care am știut-o și mai puțin. Totul s-a terminat la trei, când am plecat spre casă. Am spălat podelele, iar mama mi-a pregătit costumul pionieresc pentru mine.“

toate au adormit pe loc
în timp ce răsuțeam ghemul de lână

curtea școlii, orele, rugămintea să-mi dea bani de teniși
nemaifăcînd nimic după aceea

în cartonul de șah
în adînciturile din rebusuri

poate doar ne-am încolonat
și poate am pornit
spre jumătatea coloră a filmului
sau substanțele din sticlute
sau curățenia din laborator
sau sărăcia, mereu sărăcia

dar n-am făcut nimic după aceea

în pachetul din batiste și mărțișoare
în parfum puturos îmbibat
poate doar am înțeles
că sînt cea mai urîță fată
și-am știut asta
și totuși nu eram de vină

pozele veneau și plecau
pozele de buletin
seara fără lumină

iar seara nu am avut și încă nu avem
lumină
iar fața-i învinețită poate
fața mea de fetiță, de fetiță poate urîă
dar n-am făcut nimic după aceea

the end

hainele pe sîrme fumegă, sfîrșitu-i aproape
în solnițe apele s-au curbat, s-au abătut în spinări de
reptile

cu miezul de conifer al cerului
și colbul de unghii din tencuială
cu strălucirea cariului prin măduva uscată
și protozoarul năruit al luminii

sfîrșitu-i aproape și-aminte nu-mi mai aduc
de trupul tîrîndu-se-n mantale prea mari
printre amortșea de spirt a bazinului
și soneriile înspumate din clase

dă-mi mîna ta aspră, din diftină mă smulge
în bulbi de venin mărunțesc cîțiva faguri
sfîrșitul e pulpa lăcrămoasă a fructului
e cotitura cu umbra-mi în părți desfăcută
e atît de aproape printre rindele și calcuri
în el doar rușine și movile de teamă
nebulia mea răcoroasă nu o voi tălmăci
pînă la sfîrșit niciodată

Vitrină

Întunericul suspina
ca un aparat dentar
ca niște saci peticiți de urzică
de cu toamnă uitați pe verandă
printre urechelnițe atîrnînd
în alunițele lemnului de pe streșini
cu orbitele pînă la genunchi înghețate

și-n camera mică hainele groase
se apretau cu untură
zdrențuind linoleumul
mai jos de bărbie
mai jos de sîinii prinși cu beteală
de limbile scorojite ale pantofilor
boarfelor în piei tocite de oaie
așteptînd sărbătorile

și-n camera mică
degetele rășchirate ale cuierului
mă apucară

ochii bulbucați ai ungherelor
în maieul meu prea mic își suflară nasul
în bluzele răspurtate
în jumătatea de frunză rîcîind cu tulpina
cuiburile de cartofi
dintotdeauna vechile lanuri

am fost o fetiță fată
ștergînd de urdori buzele pivniței
sub camera cea mică
împăturind mereu vechiturile
în fumul năclăit al camerei mici...

Atîrnînd

Singurătatea e atunci cînd
auzi sîsîitul motoarelor
în singura sufragerie
pe care pentru un timp o ai
cu perdelele din mușchi de pămînt
și viața ta în jiletcile despicate
ale balcoanelor
în jachetele cu cheutori de gămălie
și ficatul amintindu-ți de o hepatită
cu sîmburii verzi

e atunci cînd părul
ți-e pe jumătate tăiat
sau mult prea ud și căzînd
la atingere

e atunci cînd speli cada
și-i simți căldura
aproape de spinarea cu povîrnișuri
boabele de orz într-un loc sterp

și nu te poți întoarce
și e acolo
dar tu nu poți apuca
aburul acestor întâmplări
mărunte și-atît de sleite

singurătatea-i o mașină de spălat
pătrățelele sfoase ale interfonului
cerul acesta ca smalțul pe oale

e mijlocul cambrat al tăcerii
pe care dintotdeauna o port
ca după slujbă clopotele
într-un orașel de munte.

Sîmburii

mestecîndu-mi trecutul
scuipîndu-mi obosit viitorul
nimicul a început să crească în mine
iar mama era acolo mereu

într-o duminică n-avea să uite
de noi și de tata
și dragostea-i...

și-am plîns pentru dragoste
între pereții de bîrne negeluite
pe o policioară cu farfurii de aluminiu
ca o fustă plisată

„Stai cuminte acolo, pe locul acela stai!“
și trupul meu îngust se chircea

ca un frate de-al meu visasem
ca un băiat
scara în haine roșii,

primul mort cu pleoape din bani
luminațiile, luminațiile,
și cartea cu litere foarte mari
în brațele lor împovărate
în mâinile mele slăbănoage
din costume și lemne de foc

iubeam rochița mea roșie
sfiriind de sărăcia care nu era
și școala, și singurătatea
printre exploziile tănuite de carbid

ca o fetiță-băiat visasem
certurile și tăria varului
priveghiul
pe mine altcândva,
un mărunț cîștig
pe marginea arăturilor

am făcut colivii
din fețițe deșirate
pe strada republicii, strada principală
în timp ce creșteam printre
rugăciunile ca niște lădițe

culegătorii de ceapă și roșii
o mână uscată dăruindu-mi
o portocală

și-n portocală
mi-ai spus că nu e de mers mai departe

destul pe strada republicii,
destul rușinea
de fetiță-fată
în camera mică,
pe strada principală...

În camera mică

Clanța din fier subțiat de oscioare își răzlețea modelele de șarpe peste gardul ghimpat, șarpe omorît deja și întins acolo ca o cîrpă. Perdelele purtau pe alocuri urme de degete, dar și de proteze. După plecarea soră-mi nimeni nu a mai avut grijă de lăzile năclăite, cuierele din lemn forjat și patul grosolan, încă nevopsit. Cartofi pe jumătate încolțiți, fereastra bătută în scînduri. Pe fața celei ce mă urma se rînduiseră flacoanele vii ale atîtor creme și pudre nefolosite. Dar pe fața mea de școlăriță? Am văzut singurătatea ca un lichid puturos izvorînd din ciment. Am văzut degețelele tăiate mărunt revărsîndu-se din pungi. Se sudau cu flamă, topindu-se neregulat în scărițe. M-am văzut obișnuindu-mă, ca un balon umflat cu scîncete, traverse, vată, gările și culorile, fiecare casă cu tandrețurile-i, cutii peste cutii pînă la nori, pînă la noi. După plecarea-mi altcineva își va da seama cum e. Mereu altcineva. Încă puberă, neadolescentă încă.

Ioana Nicolaie

Ioana Nicolaie s-a născut la 1 iunie 1974 în orașul Sîngeorz-Băi, județul Bistrița-Năsăud. În 1997 a absolvit Facultatea de Litere a Universității București și în 1998 cursurile de masterat ale aceleiași facultăți. Între 1997–1998 a fost profesoară de limba franceză la Liceul „Dimitrie Leonida” din București. După 1998 a lucrat ca redactor la revista *Tribuna Învățămîntului* și la Editura Humanitas.

A debutat în revista *Contrapunct* în 1991. Ulterior a publicat articole și versuri în *Apostrof*, *Dilema*, *Vineri*, *Interval*, *România Literară*, *Revista 22*, *Vatra* etc. A fost inclusă în volumul colectiv *Ferestre '98* (Editura Aristarc, Onești 1998) și a participat la volumul experimental *40238 Tescani* (Editura Image, București 1999). A debutat editorial cu volumul de versuri *Poză retușată* (Editura Cartea Românească, București 2000).

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 132 din 136

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Cuprins

Nordul	6
Alter	7
Catran	10
Firimituri	12
Știind	15
Migdale	17
paste	19
Mere țigănești	20
Film	22
Savură	24
Pîndind	26
Cine	28
guturai, guturai	30
La nesfîrșit	31
Lut vopsit	34

Lucernă	36
Din ce în ce mai frumos	38
De-a valma	40
banderolă roșie	42
Certificate	43
Îndepărtate	45
Deodată	47
Atunci	49
Acum	51
doar un popas	53
Zgomote	54
Roșu-aprins	56
Întoarcerea	58
Somnambulic	78
Printre copii buni și răi	81
Irizînd	83
indigestia	85
Rușinea	86
Reluare	88
Mulaj	90
Se poate	92
Deoparte	94
rînd	97
Medicamente	98

Resturi	100
Să se vadă	102
Pe îndelete	104
Adăpost	106
dragă ioana	108
Pe tavan	109
Neatent	111
Gris și portocală	113
Anume	115
Calamar	118
the end	122
Vitrină	123
Atîrnînd	125
Sîmburii	127
În camera mică	130

Ioana Nicolaie

131

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 136 din 136

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire